

Leonidas Kavakos, *violí*

Guardonat amb el Premi Léonie Sonning 2017, nasqué i es formà a Atenes. Als 21 anys ja enregistrà la versió original del *Concert* de Sibelius (Premi Gramophone 1991).

Aquest 2017-18 és artista resident del Concertgebouw d'Amsterdam i del Musikverein de Viena. Farà una gira amb la Filarmonica della Scala i R. Chailly, i amb la Gewandhausorchester de Leipzig i H. Blomstedt per Europa i l'Àsia. Tocarà amb les filharmòniques de Berlín i Txeca, simfòniques de Londres, Boston, Chicago i Royal Concertgebouw. Estrenarà a Europa *Fractured dreams* de Lera Auerbach amb la Radio-Symphonieorchester de Viena.

Com a director desenvolupa una carrera important amb les simfòniques de Londres, Boston i Houston, Filharmònica de Nova York, Deutsches Symphonie-Orchester de Berlín, Maggio Musicale Fiorentino i la Budapest Festival Orchestra.

Artista exclusiu de Decca, el seu àlbum de les *Sonates* de Beethoven amb E. Pace (2013) va guanyar un Echo Klassik. Ha enregistrat obres de Brahms i el CD *Virtuoso* (2016). Aquesta tardor llança els *Trios* de Brahms amb Yo-Yo Ma i E. Ax. També ha gravat per a BIS, ECM Klassik i Sony Classical.

Durant quinze anys comissarià un cicle de cambra al Megaron d'Atenes i imparteix anualment una classe magistral de violí i música de cambra. Toca amb un Stradivarius "Abergavenny" del 1724.

Enrico Pace, *piano*

Nascut a Rímini (1967), estudià piano, direcció i composició. Va guanyar el primer premi del Concurs d'Stresa (1987) i del Concurs Franz Liszt d'Utrecht. Ha ofert concerts en sales com el Concertgebouw i Teatro alla Scala, i a Roma, Florència, Berlín, Munic i Salzburg, i als festivals La Roque d'Anthéron, Rheingau...

Ha tocat amb orquestres de renom, com la Concertgebouw Orchestra, filharmòniques de Munic, Rotterdam, Holanda, BBC i de la Radio Holandesa, així com les simfòniques de Sydney i Melbourne, Konzerthausorchester de Berlín, MDR-Sinfonieorchester Leipzig, etc., amb directors com D. Robertson, M. Elder, E. Inbal, L. Foster, J. Kout, G. Nosedá, S. Skrowaczewski, B. Weil, A. Wit...

Interessat en la música de cambra, ha col·laborat amb el Quartet Keller, el violoncel·lista Daniel Müller Schott, i els violinistes Franz-Peter Zimmermann i Leonidas Kavakos.

Per a Sony va enregistrar amb Zimmermann les *Sonates* de Busoni (2006) i les de Beethoven (2007).

Leonidas Kavakos, *violí* Enrico Pace, *piano*

DIJOURS, 02.11.2017 – 20.30 h
Palau de la Música Catalana
Sala de Concerts
Palau Cambra

Depòsit legal: B22263-2017

Amb la col·laboració de:

ASSOCIACIÓ
ORFEO
CATALÀ

Ajuntament
de Barcelona
Institut de Cultura

Generalitat de Catalunya
Departament de Cultura

INSTITUT DE CULTURA
DE BARCELONA

INAEM

Troba'ns a:

www.palaumusica.cat

«[...] És senzill. Tot passa com si no passés res. Només que veiem, de sobte, que ni els somnis ens plauen. [...]»

Narcís Comadira,
La veritat més dura

L. van Beethoven (1770-1827)

Integral de les Sonates per a violí i piano (III)

I

Sonata per a violí i piano núm. 1, en Re major, op. 12/1 21'
Allegro con brio
Andante con moto: tema con varizioni
Rondo: allegro

Sonata per a violí i piano núm. 8, en Sol major, op. 30/3 18'
Allegro assai
Tempo di minuetto
Allegro vivace

II

Sonata per a violí i piano núm. 9, en La major, op. 47, “Kreutzer” 39'
Adagio sostenuto
Andante con variazioni
Finale: presto

L’obra per a violí i piano de Ludwig van Beethoven suposa un salt definitiu cap a la plena igualtat entre les veus del piano i de l’instrument acompanyant o *obligatto*, violí o violoncel en l’àmbit de la corda solista. El geni de Bonn fa seves les aportacions de Haydn i Mozart en la recerca de l’equilibri i el diàleg, cada vegada més eloqüent entre els dos instruments.

Sorprèn en Beethoven la capacitat d’absorció dels millors assoliments de l’escola francesa de Viotti i les aportacions de l’estil vienès. Amb la seva força expressiva i perfecció tècnica, la forma sonata destinada a violí i piano (*fortepiano* al principi) guanya amplitud i riquesa de matisos. Mozart és, amb la seva gran sèrie de sonates per a clave o *fortepiano* i violí, el model que segueix Beethoven en les primeres sonates que integren l’opus 12, probablement escrites entre el 1797 i el 1798 i dedicades a l’influent Antonio Salieri, Kapellmeister de la cort imperial.

Encara que l’esperit vienès il·lumina la *Sonata per a violí i piano núm. 1, en Re major, op. 12/1*, Beethoven mostra el seu temperament en nombrosos passatges, amb més nervi rítmic i

major força expressiva. Quatre anys després, el 1802, escriu tres sonates que dedica al tsar Alexandre I, possiblement amb el desig d’obrir-se nous camins fora de Viena. El seu univers expressiu és ara més ric i també més serè. Regna l’optimisme vital i l’alegria a la *Sonata núm. 8, en Sol major, op. 30/3*, amb un esperit similar al de la famosa *Sonata Primavera*, amb trets nous en l’escriptura del “Minuetto” i els aires russos del magnífic “Finale”.

La peça estel·lar del programa que avui ofereixen Leonidas Kavakos i Enrico Pace, en el marc de la seva integral a Palau Cambra, és l’extraordinària *Sonata núm. 9, en La major, op. 47, “Kreutzer”*. Dedicada inicialment al violinista anglès George Polgreen Bridgetower, que la va interpretar amb el compositor el 24 de maig de 1803 a Augarten, va acabar sent dedicada, després d’una discussió amb el violinista, a dos grans intèrprets francesos, el violinista Rodolphe Kreutzer i el pianista Louis Adam. L’estil concertant sembla ensenyorir-se d’aquesta obra, de major càrrega emocional –el seu títol va servir de pretext a Tolstoi en la seva famosa novel·la breu *Sonata a Kreutzer*–, i un especial encert en el magnífic primer moviment. Peça de màxim virtuosisme i caràcter apassionat, lluminosa en els accents expressius del violí, amb delicadesa i tendresa en l’“Andante” i un brillantíssim “Finale” a ritme de tarantel·la.

Javier Pérez Senz, periodista i crític musical

PROPER CONCERT

Schumann Quartett

DIJOUS, 01.02.18 — 20.30 h
Sala de Concerts

W. A. Mozart: *Quartet núm. 14, en Sol major, KV 387*
Ph. Glass: *Quartet núm. 2, “Company”*
A. Pärt: *Fratres*
F. Schubert: *Quartet núm. 13, en La menor, op. 29, D. 804, “Rosamunde”*

Preu: 25 euros